

L'APUNT

Pedralbes, un futur cada dia més incert

Guillem Vidal

Que, després de deu anys, i malgrat un historial amb noms com ara els de Bob Dylan, Patti Smith, Jeff Beck o Mariah Carey, el Festival de Pedralbes no pugui segurament celebrar-se aquest estiu (si més no, de la manera que el coneixem) perquè el concurs públic que el govern català ha organitzat per a la seva gestió no es resolrà fins a finals de març (quan les gires dels grans artistes ja

fa temps que estan tancades), indica com d'allunyades estan encara a vegades les administracions dels *tempos* que necessiten les empreses culturals per fer la seva feina. Ningú qüestiona que utilitzar un espai de titularitat pública per a un festival hagi de venir sempre acompanyat d'un concurs, però Barcelona no es mereix perdre un festival així per la matusseria de qui el convoca.

Adeu a un gegant de la cultura catalana

Josep Maria Espinàs no ha estat valorat per la societat literària perquè no era un maleducat com molts dels que circulen, ni un esnob que sap més que ningú

Múltiples vides

David Castillo
BARCELONA

Em truca una companya per notificar-me la mort del mestre Josep Maria Espinàs i em costa de pair la notícia mentre improviso aquestes ratlles. Tampoc sé per on prioritzar la feina, si pel periodista que va mantenir puntualment la seva columna als mitjans (durant dècades a l'Avui); per l'empenta de novel·lista que va quedar frustrada; per l'escriptor de viatges, que es va atrevir fins i tot a fer un llibre dins uns grans magatzems; per l'impulsor de la Nova Cançó; per les seves entrevistes televisives; per l'editor de La Campana o els seus inicis a Destino, o fins i tot per l'autor, amb Jaume Picas, de l'himne del Barça, l'autoanomenat "més que un club". Ho podríem esborrar tot i quedar-nos amb la imatge del senyor que escriu, que poderosament escriu plogui, nevi o caigui un sol de justícia. Espinàs escrivia el seu article diari i publicava els seus llibres. Va arribar un moment, quan va fundar Edicions La Campana, als anys vuitanta, en què ens va reunir als periodistes amb motiu de

l'inici de la seva obra completa, que havia de tornar al mercat moltes de les seves magnífiques novel·les dels anys cinquanta i seixanta, en velles edicions ja exhaurides. L'editorial, amb la complicitat d'Isabel Martí, va ser un èxit però la seva obra completa va quedar en segon terme.

La seva il·lusió es va tornar a filtrar per l'aigüera perquè només els crítics admiraven aquell escriptor amable, senyor de Barcelona, que s'havia tutejat amb figures de l'envergadura de Josep Pla, Néstor Luján i Camilo José Cela, entre molts altres escriptors del segell Destino. Les fotos fent la cabra amb Cela demostren l'amistat i el sentit de l'humor. Un va anar cap al Nobel, i nosaltres, com sempre, per la porta del darrere de la història. Tant se val! Espinàs va mantenir uns cicles, els va acomplir d'una manera esforçada, diligent i brillant, i mai es va queixar de mala sort o manca de perspectives perquè era tan realista com la seva prosa i no pretenia arribar més enllà del silenci, que acaba sent la pàtria

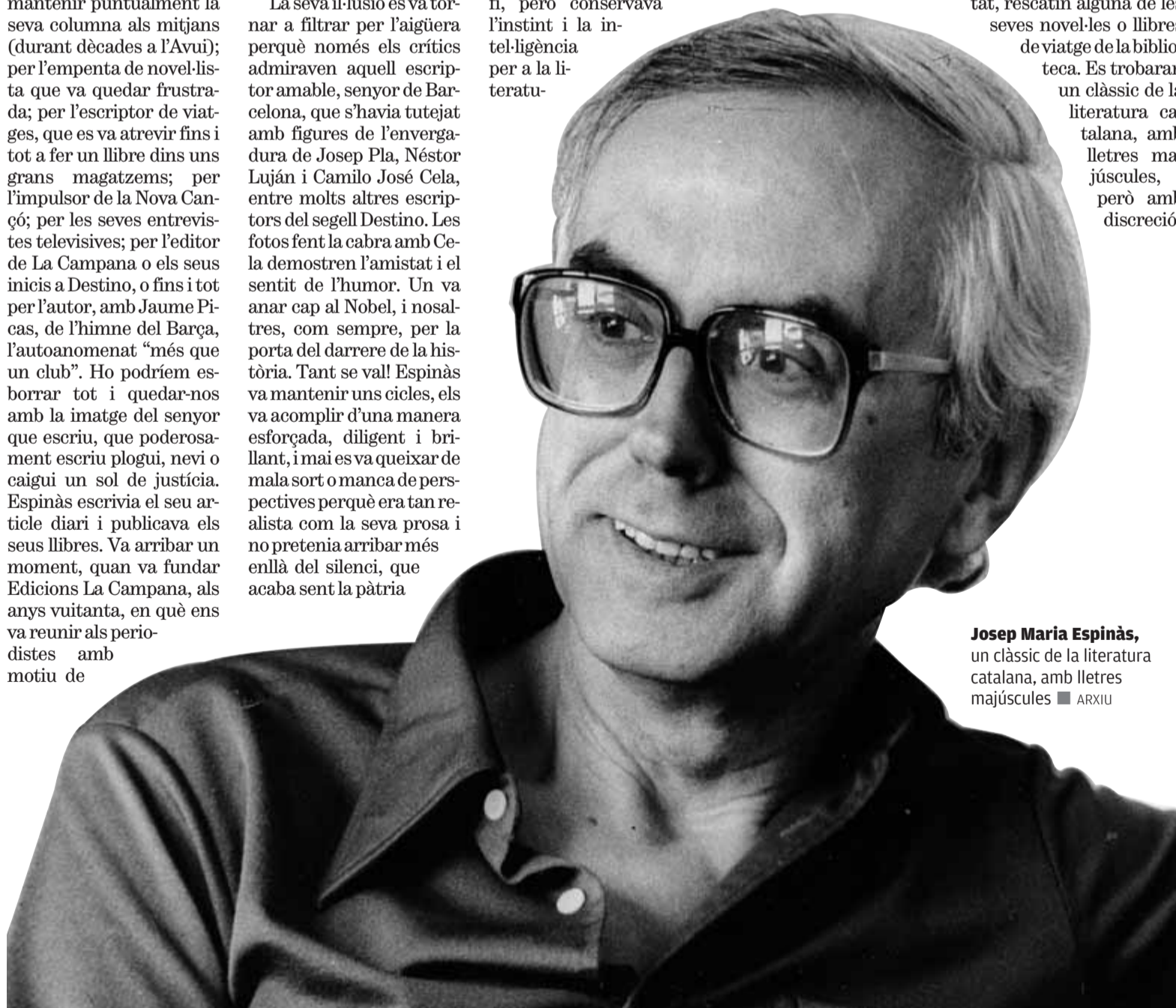
comuna dels mortals. L'última vegada que el vaig veure (va haver-hi una època en què el veia cada dia amb el seu somriure i el posat de *gentleman* amb pipa) vam estar parlant del seu llibre de poemes i el que representava la poesia en la seva vida quotidiana. Espinàs ja no estava gaire fi, però conservava l'instint i la intel·ligència per a la literatura-

ra, per l'art va conrear com qui fa qualsevol altra feina, però amb cura i amor.

Espinàs no ha estat valorat per la societat literària perquè no era un maleducat com molts dels que circulen, ni un esnob que sap més que ningú. Tampoc per

la universitària, que mira absorta el més enllà. De fet, el nostre home va estudiar dret i de seguida es va adonar que si volia avançar havia de guanyar diners amb el que feia. I, si estudiem les seves múltiples vides, totes són de treure's el barret.

Si en tenen l'oportunitat, rescatin alguna de les seves novel·les o llibres de viatge de la biblioteca. Es trobaran un clàssic de la literatura catalana, amb lletres majúscules, però amb discreció.

Josep Maria Espinàs, un clàssic de la literatura catalana, amb lletres majúscules ■ ARXIU

Les frases

“Grandíssim prosista, amant de la llengua, apassionat pel país i la seva gent. Autèntica estructura d'estat”

Xavier Antich
PRESIDENT D'ÒMNIVUM CULTURAL

“Un dels grans impulsors dels Setze Jutges, un conseller preciós i humil. Bona persona”

Lluís Llach
CANTAUTOR

“Un dels pilars de la nostra llengua, de la nostra literatura i del nostre periodisme”

Carles Puigdemont
130È PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“La seva presència ha estat lluminosa dins la literatura catalana i en la nostra vida col·lectiva”

Carles Duarte
POETA

“Tant que ens ha fet llegir, entre llibres i cròniques, caminar, descobrir els petits detalls”

Xavier Graset
PERIODISTA

“Caminant per Catalunya, ha estat cronista de paisatges quotidians i de la vida del nostre país”

Pere Aragonès
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“Espinàs, anagrama de 'sapiens'. Bona nit, home sapient”

Màrius Serra
ESCRIPTOR